

ČASOPIS

Co bylo, je a bude ve **Slováckém divadle**

třičtvrtě
předplatné 2020

75^{let}

listopad / prosinec 2019

Obsah

Úvodník „Hlava mazaná“

Úvodní slovo ředitele divadla Michala Zetela 3

Bylo

Tom na farmě poprvé na českém jevišti: Slovácké divadlo uvedlo v české premiéře queer drama Michela Marca Boucharda – rozhovor dramaturgyně Ivy Šulajové s režisérkou Terezou Říhovou 4–7

Je

Nestárnoucí Rychlé šípy slaví 500. reprízu! 8–9

Dramaturgyně Iva Aliana Bendová: „Takovéto úspěchy se odehrávají v nevyzpytatelných sférách mezi jevištěm a hledištěm“ 10–11

David Vacke: „Na asexuálnost ‚holčičky skákající panáka‘ v podání Roberta Bellana jen tak nezapomenu“ – „pětice vzorných hochů“ odtajnila veselé historky ze zákulisí legendární inscenace 12–13

Přelet nad kukaččím hnízdem bude o svobodě a manipulaci – dramaturgyně Markéta Špetíková o novince režiséra Igora Stránského 14–15

Bude

Představujeme šest titulů roku 2020 16

Michal Zetel: „Tři čtvrtě století Slováckého divadla pro mě znamená tradici a závazek“ 17

Její pastorkyňa i Jesus Christ Superstar – herci prozradili, na které nové kusy se těší 18

Režisérské osobnosti 2020 20

Novinka roku 2020: předplatné Kdykoliv 21

Program listopad–prosinec 22–23

Herecká předpověď počasí: Klára Vojtková 24

KONTAKTY: Ředitel a umělecký šéf: MgA. Michal Zetel, Ph.D.; Manažerka a zástupkyně ředitele: MgA. Jitka Honsová

Redakce ČASOPISU: Josef Kubáník; Mgr. Iva Šulajová; MgA. Markéta Špetíková; Blanka Šmejdocová, Dis.;

Grafický design: Mgr. A. David Zezula; Grafické zpracování: Joker, Uherské Hradiště, Masarykovo nám. 35

Foto: MgA. Marek Malůšek, archiv Slováckého divadla

SLOVÁCKÉ DIVADLO Uherské Hradiště, příspěvková organizace,

Tyršovo náměstí 480, 686 01 Uherské Hradiště,

tel.: 572 55 44 55, mobil: 739 06 17 47, e-mail: smejdovcova@slovackedivadlo.cz,

www.slovackedivadlo.cz

**Slovácké
divadlo**

Úvodník „Hlava mazaná“

Milí přátelé Slováckého divadla!

Michal Zetel
ředitel divadla

Úvodem bych chtěl pogratulovat Kláře Vojtkové a Tomášovi Šulajovi, kteří se sice nestali letošními držiteli nejprestižnějšího hereckého ocenění v zemi, ale už samotná užší nominace na Thálii je obrovský úspěch a nominace dvou herců najednou je naprosto mimořádná. Považte! Malé Slovácké divadlo v konkurenci se všemi těmi národními a městskými divadly s mnohasetmilionovými rozpočty. Múzy se naštěstí o zlatáky nezajímají.

Chceme v práci na této úrovni pokračovat a jádrem naší tvorby vždycky bylo, je a nadále bude večerní předplatné. Jedině ve vyváženém a žánrově doširoka rozevřeném dramaturgickém plánu můžeme vytvořit prostor pro čisté umění a nechat tvořit umělce, jako tomu bylo v případě Martina Františáka, režiséra inscenace Kříž u potoka, za kterou byli oba výše jmenovaní členové našeho souboru, nominováni.

Pokud ještě stále nejste z jakéhokoli důvodu právě teď naším předplatitelem, nabízíme vám předplatné na rok 2020. Jedině tak můžete nahlédnout celou šíři naší tvorby a ocenit všestrannost našich herců. Předplatné nese letos podtitul „**tříčtvrtě**“ odkazující k pětasedmdesátiletému výročí existence SD, tedy tři čtvrtě století. Ale nebude to nic polovičatého ani tříčtvrtečního – bude to jízda, oslava, bude to naplno. Více se dočtete uvnitř čísla. A pozor! Máme pro vás novou variantu abonmá – **předplatné Kdykoliv!**

Také bych chtěl upozornit na inscenaci **Tom na farmě**, která vzniká mimo večerní předplatné na Malé scéně Slováckého divadla, a kterou jednoznačně stojí za to vidět. Podílíme se i na akcích připomínajících 30. výročí listopadu '89, které vyvrcholí 17. 11. v 17:17 na Mariánském náměstí.

Nesmím také zapomenout na **500. reprízu legendárních Rychlých šípů**, a... ale vlastně, proč o tom všem pořád jen mluvit. Čtete Časopis a přijďte k nám divadla. Tady se to totiž skutečně děje.

Bylo

Pro režiséra je zavazující, aby se každý člen týmu cítil jako platný spolutvůrce

– s režisérkou Terezou Říhovou o novince *Tom na farmě* i režijní profesi obecně

Jméno Terezy Říhové mohli diváci poprvé zaznamenat u inscenace Čechovova *Platonova* (*Ztratil Hospodin trpělivost?*), kde byla čerstvá absolventka činoherní režie na brněnské JAMU podepsána pod režijní asistencí; po ní následovala asistence u *Fidlovačky*. Už první setkání bylo natolik přínosné a inspirativní, že dávalo vznikat dalším plánům.

Iva Šulajová
dramaturgyně divadla

Žensky křehká, přitom však energická a emotivní Tereza, tak trochu „klame tělem“: má za sebou studia tří vysokoškolských oborů, a její „hlava“ a „srdce“ (emoce, intuice) jsou tak ve skvělé rovnováze. Patří k těm tvůrcům, u nichž někdy stačí jediný pohled či slovo – a rozumíte podstatu sdělovaného. Umí nadchnout tým, motivovat herce a skvěle propojit všechny složky inscenace pro společnou věc.

Pro novou inscenaci na Malé scéně Slováckého divadla jsme původně chtěly vytvořit vlastní text tematizující osudy žen, přijíždějících z východních zemí na Západ, aby tam za nedůstojných lidských podmínek pracovaly a podpořily tak své rodiny doma, nakonec jsme se ale přiklonily k již existující hře a vybraly z asi šedesáti přečtených titulů text quebeckého dramatika Michela Marca Boucharda *Tom na farmě*. Ve Slováckém divadle měla hra českou premiéru 18. října 2019.

Teri, ještě než se dostaneme k premiérované inscenaci *Tom na farmě*, zajímá mě, jaká byla tvá cesta k režii? Táhlo tě divadlo od malička? Je to v rodové linii? Hrála jsi jako malá třeba divadlo, ať už např. s loutkami nebo jen tak „na své okolí“?

Velmi mě ovlivnili již v dětství mí rodiče (jejichž povolání nemají nic společného s uměním), kteří nás s bratrem již od mala

brali do divadla. Hlavně na operu a balet. Je pravda, že jsem sice v pěti letech nemohla pojmout tak obsažné kusy a např. uprostřed Rusalčiny árie „Měsíčku na nebi vysokém“ jsem začala hlasitě chrápat na celé Národní divadlo, ale myslím, že za vztah k umění a kultuře obecně můžu poděkovat hlavně jim. Z dětství si pamatuji, že jsme měli to klasické loutkové divadlo, ve kterém byla 2D papírová postava nalepená na špejli a mou oblíbenou hračkou byl otlučený maňásek Kašpárka. Také jsem jako malá nutila rodinu inscenovat pohřby. Vždy, když jsem našla na zahradě jakékoli mrtvé zvířátko, rozdělila jsem, kdo nese kytku, kdo vykopá hrobeček, že tam chvíli postojíme a mamka zazpívá písničku. A vždy jsem trvala na tom, že se všichni musí tvářit moc smutně. Na gymnáziu jsem se pak připojila k dramatickému kroužku, kde jsem si napsala na psacím stroji svoji první hru, zrežirovala si ji a i v ní hrála. Na vysoké škole jsem naopak šla nejprve cestou filmu, ke kterému jsem až poté připojila i divadlo. K tomu jsem si přidala obor dramaterapie, kde jsme ve druhém ročníku absolvovali představením, ve kterém jsme měli na starost všechny divadelní složky. Zkoušeli jsme po studentských kolejích a teprve v den premiéry jsme se dostali do divadelního sálu. Pamatuji si tu chvíli, kdy jsem seděla na židli, koukala do velmi chudé scénografie a překvapilo mě, že vše, co jsem si představovala jen v hlavě, se najednou zhmotnilo, funguje to a dokonce to i něco sděluje. Přihlásila jsem se tedy na divadelní režii. Řekla jsem si, že když mě nevezmou napoprvé, tak dostuduji dramaterapii, ale alespoň si nikdy nebudu vyčítat, že jsem to nezkusila. A ono to vyšlo. Původně jsem ovšem chtěla být herečka. Ale byla jsem už stará a navíc jsem zjistila, že nechci, aby mi do toho někdo mluvil.

Kromě režie na brněnské JAMU (ateliér Josefa Kovalčuka a Břetislava Rychlíka) jsi tedy vystudovala také teorii a dějiny dramatických umění (filmu i divadla) a dramaterapii na speciální pedagogice, obojí v Olomouci. Pomáhá ti to nějak konkrétně v režijní práci?

Všech dvanáct let studia mi dalo něco, z čeho můžu čerpat, ať už je to film, jiné druhy umění nebo dramaterapie. Ta se zabývá hodně psychologii a prací s konkrétními problémy člověka, které skrze divadlo otevíráš a následně zpracováváš. Tedy hledáš i příčiny, podobně jako u postav a jejich jednání. To je jen jeden příklad. Film, ačkoli jiné médium, je velmi s divadlem spřízněný. A pokud máš za výtvarníka Davida Janoška, tak mu například můžeš říct: „Tu poslední scénu mi nasviť, aby tam byla atmosféra jak z filmu od Tarkovského.“ Tím, že se všechny tyto obory dotýkají umění a komunikace s lidmi, mají mnoho společných průsečíků, ze kterých se dá stále a znovu čerpat.

Co je na režijní práci pro tebe nejkrásnější, a co nejtěžší? Vnímáš to vůbec jako „práci“, povolání?

Jak kdy. Práce to bude vždycky, jelikož se tím musíš uživit, to je ta praktická stránka věci. A také tě to udržuje nohama na zemi. Ale u mne je to většinou spíše ta druhá poloha. Například zvláštní a stresující moment je pak pro mne osobně premiéra. „Porodíte dítě“ a sledujete, jestli ostatní usoudí, že je pěkné nebo mu chybí ruka či noha. Poté dáte to novorozeně do péče lidí, kteří ho znají, a doufáte, že se o něj budou hezky starat a mít ho rádi. Občas se na něj zajedete podívat a zkontrolovat si ho, jak roste. A tohle se vám děje několikrát do roka. Pro mne je asi nejkrásnější neustálé učení se, možnost seberealizace, příležitost ovlivňovat témata, která si vybíráš. Konkrétními momenty jsou pak ty, kdy se protnou tvůrčí práce lidí, kteří se na dané inscenaci podílejí. A nejtěžší je moment, kdy třeba něco nejde, ty nevíš a ani netušíš, jak na to přijít. Dlouho jsem se třeba bála říct, že něco jako režisér nevím.

A trochu citlivější otázka – jak vnímáš genderové rozdíly v souvislosti s touto profesí? Je v tomto naše společnost stále ještě tak plná předsudků? Setkáváš se s některými konkrétními projevy?

Popravdě? Někdy ano. O to víc, pokud nevypadáš na svůj věk (jako já) a nosíš jen sukně nebo šaty (jako já). Pamatuji si na jedno z méně příjemných zkoušení, kdy jsem dokonce chvíli uvažovala nad tím, že začnu nosit na zkoušky kalhoty. Pak jsem samozřejmě „vystřízlivěla“ a došlo mi, že zaprvé žádné nemám a zadruhé to není problém můj, ale těch lidí na druhé straně. Naštěstí však převažují inscenace, v nichž to je lidem, se kterými pracuji, jedno. Jde o společnou věc a nezáleží na tom, zda máš reprodukční orgány uvnitř nebo venku.

Tím se pomalu dostávám k naší hře *Tom na farmě*, jejíž tematika rovněž vyvěrá z ještě nepříliš otevřeného vnímání společnosti z hlediska genderových otázek obecně. Zde jde specificky o queer problematiku – zastřešujícím tématem hry je jinakost, konkrétně homosexualita, a s tím spojená homofobie okolí... Jsou ti tato témata blízká?

V poslední době si čím dál více začínám uvědomovat, že téma, které se promítá do většiny mých inscenací je, „NE-BÝT DOST...“, za ty tečky si můžeš dosadit cokoliv, ale vše by mohlo zastřešit slovo DOBRÝ (pro ostatní). Ráda si vybírám hry a témata, v nichž musí postava o něco bojovat a dokazovat. Paradoxní je, že celý ten problém vězí v hlavě a jediný, kdo

Tereza Říhová

Narodila se roku 1985 v Praze. Vystudovala magisterské studium teorie a dějin dramatických umění a bakalářské studium speciální pedagogiky se zaměřením na dramaterapii na Univerzitě Palackého v Olomouci. Poté byla přijata na brněnskou JAMU, do ateliéru režie Josefa Kovalčuka a Břetislava Rychlíka, kde v roce 2016 završila svá magisterská studia režii absolventské inscenace *Opičárna aneb adekvátní pocit smyslu života*, realizované v brněnském Divadelním studiu Marta. Kromě řady studentských projektů a scénických čtení režijně působí v divadlech napříč celou republikou: *Pinocchio* (Činoherní studio Ústí nad Labem), *Už nikdy sám!* (Divadlo na cucky, Olomouc), *Tučňáci na arše*, *Mikve* (Městské divadlo Zlín), *Teror* (Národní divadlo moravskoslezské, Ostrava), *Kincugi aneb věř si, čemu chceš* (Buranteatr, Brno).

může potvrdit, že jsme DOST, jsme my. To nám nikdo jiný nedá. Podobné je to i v *Tomovi na farmě*. Vnitřní promluvy postavy Toma nejsou jen komentářem okolního dění, ale i zpochybňováním sebe sama. Zároveň v poslední době směřuji k tématům, která se ostře zabývají současným stavem společnosti.

Hra má však silných témat více. Jaké je pro tebe její nejsilnější poselství?

Že člověk musí být svobodný.

Že lidská důstojnost musí být zachována. Vždy.

Že jsme lidé ve vši rozmanitosti, která k tomu patří.

Že musíme přemýšlet a přehodnocovat, poznávat a učit se.

Že láska rodiče je nenahraditelná.

Že pravda občas bolí.

Je napsána jazykem, který skýtá napětí mezi poezií a dramatem, skvěle balancuje mezi „vysokým“ a „nízkým“. Pro inscenování tak nabízí práci s obrazem, stylizací i velmi realistické herectví a charakteristiku postav. Jak se dařilo takovou stavbu budovat? Jaký klíč jsi k inscenování zvolila?

Nejprve jsme celou inscenaci postavili realisticky. Chtěla jsem, aby nám držela základní emocionální a příběhová kosta, ono jádro inscenace. Ani jsem nechtěla zkoušet obrazy „na přeskáčku“, abychom měli představu o psychologickém průběhu postav. Při druhém jetí jsme začali inscenaci více stylizovat a košatět. Spousta věcí pak ale ve výsledku i zmizela, protože zjistíš, že jsou to jen zbytečné režijní ornamenty, které nepotřebuješ. Respektive ta hra je nepotřebuje a ani herci. Takto nás na týden či dva doprovázel mikrofon, se kterým jsme se pak v generálovém týdnu rozloučili.

Zkoušení bylo velmi intenzivní a extrémně náročné. Prakticky za pět týdnů vznikla na malé scéně s komorním obsazením „velká“ divadelní inscenace, plnokrevné drama antických rozměrů. Všichni čtyři protagonisté – Martin Hudec, Jaroslava Tihelková, František Maňák, Jitka Hlaváčová – vytvářejí energeticky náročné postavy. Jaký přístup práce s herci jsi zvolila? Liší se práce pro komorní prostor malé scény a pro tzv. velké jeviště?

Rozdíl v malé a velké scéně je v tom, že musíme volit jiné prostředky. Na malé ti stačí gesto, pohled, civilnější mimika,

na větší musíš přidat, protože je to prostě větší prostor, musíš ho utáhnout. Malá scéna je více kontaktní a intimní v dialogu s divákem a všechno je na ní vidět. V našem případě to znamená i to, že herci jdou do akcí s takovým nasazením, že mají modřiny. A přístup práce s herci? Já nikdy nevím, jak na to odpovědět, nebo jak to shrnout. Možná asi tak, že nemám ráda roboty, kteří jen plní, ale herce, kteří přinášejí, chtějí si hrát a hledat – což jsem jim řekla na první čtené. Mám ráda dialog. Měli jsme velmi otevřený proces, který jsme si mohli dovolit i vzhledem k malému obsazení. Měla jsem také výhodu, že jsem se s herci znala již z předchozích asistencí u dvou inscenací. Měla jsem je hodně „nakoukané“. S Martinem a Františkem jsme se znali dokonce již z JAMU.

Velkou část atmosféry inscenace vytváří také výprava Davida Janoška a hudba Sebastiana Langa. Tvůrčí tým působil celou dobu velmi kompaktně a organicky, jak vnímáš tuto vaši symbiózu?

Jsem ráda, že jsi zmínila i ostatní tvůrce. Protože pro mne je to nejen společná práce s herci a dramaturgem, ale i s úzkým realizačním týmem, který musí mít stejné směřování. S Davidem pracuji již potřetí, známe se ještě jako spolužáci z JAMU, kde jsem ho i během studií režírovala. Tehdy jako herce. Se Sebastianem jsem spolupracovala poprvé a jsem přesvědčená, že to nebyla poslední spolupráce. Chvilí nám trvalo, než jsme našli společný jazyk a směr, ale on je úžasný v tom,

že všechny tyto komplikace první spolupráce chápe a stále hledá cestu jak dál a lépe. Musím zmínit i Jitku Hlaváčovou, která vytvořila hercům nádhernou choreografii. Vždy přišla připravená, nabízela a propracovávala. Když nebyla spokojená, tak scénu přepracovala. A v neposlední řadě také Adama Mašuru, který nám pomohl s pohybovou stránkou „rvaček“, ale i dalšími pohybovými detaily.

Hra je známá také v oceňovaném filmovém zpracování Xaviera Dolana, režiséra snímku i protagonisty titulní role. Ve Slováckém divadle je uvedena v české premiéře. Znamená pro tebe něco toto „prvenství“? Je zavazující?

Popravdě jsem o tom takto vůbec nepřemýšlela. Pro mne je více zavazující odpovědnost vůči sobě, spolupracovníkům, hercům, divadlu, divákům a myšlence dramatu. Aby tvůrčí složky na inscenaci mohly tvořit a byly svobodné (samozřejmě v dialogu se mnou). Aby se herci necítili zneužití, aby pro divadlo byla inscenace přínosem. Aby se divák mohl uvolnit, i byl donucený přemýšlet. Jinak je inscenace, podle mě, zbytečná. A denně děkuji za každého diváka, který přemýšlet chce. Zde musím zmínit i tebe – dramaturgy, kteří jste myšlenkovou i emoční plochou uvnitř každé inscenace. Kdybych to shrnula, tak pro mne je nejvíce zavazující, aby se každý cítil jako platný spolutvůrce a nikdy se nemusel za výsledek svojí práce stydět. Jestli mi to vychází, nevím. Sama to nemůžu posoudit. Ale snažím se, aby to tak fungovalo.

Hned po premiéře tě čeká práce na další inscenaci, prozradíš, o co a kde půjde?

V Horáckém divadle v Jihlavě budeme zpracovávat Ústavu České republiky formou zombie apokalypsy. Vždy, když to řeknu, baví mě sledovat výrazy lidí. Je to komické. Cílovou skupinou jsou středoškoláci, a jak jinak jim předat důležité myšlenky, které na papíře vypadají zcela nezáživně? Pokud nedodržíš pravidla, sežere tě zombík. Abys přežil, musíš dobrovolně přijmout zákony a podle nich se řídit. Zákony, které mají v podstatě nahrazovat morálku.

A zkusme skončit zase osobně – co děláš, když nerežuruješ? Co tě baví kromě divadla? Jak čerpáš sílu a kde hledáš nové inspirace?

Lidé, rodina, filmy, knihy, bílé víno, cestování, tanec, křížovky... nevím, dál (úsměv).

Děkuji a přeji spoustu dalších úspěchů!

Michel Marc Bouchard

Tom na farmě

queer drama

Tom, mladý muž, který pracuje v reklamní agentuře ve velkém městě, přijíždí na pohřeb svého přítele kamsi na venkov, na osamělou mléčnou farmu. Poprvé se seznamuje s rodinou zemřelého a ona s ním. Zjišťuje, že realita a vytvořené představy o ní, jsou dvě rozdílné věci, podobné jako v reklamě. Život na farmě je překvapivě skutečný, to však neznamená, že vztahy mezi lidmi jsou zde průzračně pravdivé. Proč nemůže Tom říct pravdu o svém vztahu k mrtvému? A jaký ten mrtvý vlastně byl? Lze se vůbec dobrat pravdy? Tom osciluje mezi vězením, které mu z pobytu vytváří bratr mrtvého přítele Francis, a mezi novým domovem, který mu může poskytnout matka mrtvého Agáta.

Napínavý a emotivní příběh o tom, že každý potřebuje někam patřit, uvádí Slovácké divadlo v české premiéře. Divadelní hra současného quebeckého dramatika byla oceněna několika významnými oceněními (např. cenou za nejlepší kanadskou hru roku 2015) a vznikl podle ní také stejnojmenný film v režii Xaviera Dolana.

Představení není vhodné pro diváky do 15 let.

Překlad: Petr Christov
Inscenační úprava: Tereza Říhová a Iva Šulajová
Režie: Tereza Říhová
Výprava: David Janošek
Hudba: Sebastian Lang
Choreografie: Jitka Hlaváčová
Pohybová spolupráce: Adam Mašura
Dramaturgie: Iva Šulajová

Hrají: Martin Hudec, Jaroslava Tihelková, František Maňák, Jitka Hlaváčová

Režisérka Tereza Říhová a dramaturgyně Iva Šulajová ve scéně Davida Janoška k Tomovi na farmě

Je

Nestárnoucí Rychlé šípy slaví 500. reprízu!

Legendární inscenace Slováckého divadla inspirovaná neméně slavným komiksem Jaroslava Foglara oslaví 29. listopadu neuvěřitelnou 500. reprízu. Premiéra se konala před 19 lety 9. října 2000 a jeden z nejúspěšnějších kusů v historii divadla se souborem nastudoval režisér Robert Bellan.

Blanka Šmejdocová
šéfredaktorka

Když se řekne Rychlé šípy, málokdo neví, o čem je řeč a skoro každý si vybaví, kdo byla slavná pětice – Mirek Dušín, Jarka Metelka, Jindra Hojer, Červenáček a Rychlonožka. Když se řekne Rychlé šípy Slováckého divadla, vynoří se obrovská fanouškovská základna a tisíce spokojených diváků, kteří se už skoro pětsetkrát smáli spolu s protagonisty legendární komedie. Ta je v repertoáru Slováckého divadla letos už devatenáctým rokem.

Jak to všechno začalo

Rychlé šípy „přivedl“ na jeviště Slováckého divadla režisér Robert Bellan. S tím, že se komedie o „pětici vzorných hochů“, určená původně pro jeviště Malé scény, stane fenoménem, nepočítal. „Původně jsme počítali maximálně s desítkou repríz. Řekli jsme si, že komedii odehrajeme pro kamarády a budeme se zase věnovat vážnému umění“, směje se režisér Robert Bellan a připomíná, že tehdejší mladá herecká parta, která do uherskohradištského divadla přišla čerstvě z hereckých škol, inscenaci zkoušela ve svém volném čase. „Možná je tajemství v tom, že v té době bylo všude kolem nás plno burčáku, a ten je, jak známo, záračný.“

Ihned po premiéře se totiž stalo něco, co nikdo nečekal. Diváci začali brát divadlo útokem a vykoupili všechny dostupné vstupenky na měsíce dopředu. „Na Rychlé šípy byly v divadle

dlouhé pořadníky, za pouhý rok jsme odehráli padesát repríz a zájem byl tak velký, že z Malé scény jsme po čase přešli na velké jeviště“, říká představitel Dlouhého Bidla, herec Josef Kubáník. „Obavy, že se kvůli tomu zájem diváků vyčerpá, se ukázaly liché a dodnes je komedie pořád vyprodaná“, dodává s tím, že někteří diváci přicházejí opakovaně, rekordmankou je slečna, která si příběhy Mirka Dušína a jeho kamarádů nenechala ujít pětatřicetkrát.

Diváci nepřestávají chodit ani devatenáct let od premiéry

Komedie má dnes za sebou téměř 500 repríz, vidělo ji přes 130 000 diváků, zvítězila na festivalu Dítě v Dlouhé, trofej si odvezla i z Grand Festivalu smíchu, herci ji hráli ve více než padesáti městech po celé republice a vystoupili s ní v několika televizních pořadech včetně Manéže Bolka Polívky. Do Hradiště se na ni přijela podívat řada osobností včetně skutečného Jindry Hojera, podle kterého Jaroslav Foglar jednoho z čestných a spravedlivých hochů pojmenoval. „Jestřáb, jak se Foglarovi říkalo, by byl nadšený. Jsem šťastný, že v Hradišti pořád žije moje dětství“, řekl dnes už pětadevadesátiletý Jindřich Hojer, jenž viděl slovácké Rychlé šípy devětkrát.

„Je s podivem, že ani devatenáct let od premiéry diváci nepřestávají chodit. A to se už považujeme spíše za pomalé šípy, protože marná sláva, když je vám přes čtyřicet, šestnáctileté chlapce hrajete s čím dál větším úsilím“, směje se herec David Vaculík, jenž představuje právě usměvavého blondáčka Jindru Hojera.

Rychlé šípy v číslech:

- **500. reprízu** komedie oslaví 29. listopadu 2019
- **9. 10. 2000** se konala premiéra
- **19 let** je inscenace v repertoáru Slováckého divadla
- **130 000 diváků** už Rychlé šípy vidělo
- **2 herci** odehráli všechny reprízy – David Vacke a Josef Kubáník
- **14 dětí** se protagonistům komedie narodilo během 19 let
- **20 herců** se prozatím vystříдалo ve všech rolích

Co řekly o Rychlých šípech známé osobnosti české kulturní scény:

Jindřich Hojer, skutečný předobraz jedné z postav: „Když vidím Jindru Hojera na prknech Slováckého divadla, prožívám to s ním. Znáám už v podstatě všechny role, protože jsem byl v Hradišti celkem devětkrát. Jsem skoro externí člen Slováckého divadla. Je to pokaždé zvláštní pocit, když do divadla přijedu. To jsou Moraváci, upřímní lidé, a to přijetí, to je za všechny prachy. Tam mám kamarády celé divadlo, od osvětlovače až po herce.“

Jiří Hromada, prezident Herecké asociace: „Byl to pro mě návrat do dospívání a velkého spříznění s dobou šedesátých let, kdy jsme se nadechli ke svobodě a ideálům. Velmi mě potěšilo, že i když představitelé Rychlých šípů zestárlí o sedmáct let, byli to pořád hoši. A jsem rád, že divadlo může být vtipné i lidské a pro všechny generace.“

Bolek Polívka, herec, mim, dramatik a scenárista: „Dřív mívali v Brně mindrák z Prahy, teď už ho budou mít i z Hradiště.“

Robert Bellan, režisér: „Faktem je, že Rychlé šípy se staly jakousi značkou nebo chceš-li ‚rodinným stříbrem‘ Slováckého divadla a neumím si představit, že by někdy skončily. A přitom mám pocit, že už je všichni museli vidět. Vím, že někteří i opakovaně, jedna divačka dokonce prý třicetkrát! To už je myslím úchylka, ale díky za ni. Herci stárnou a mění se, mění se jejich hmotnost, počet vrásek, dětí, rodinný stav. Ale jestli hrají patnáctileté kluky dvacátníci nebo čtyřicátníci, není až takový rozdíl. Podstatné je, aby ti čtyřicátníci hráli navážno, s úctou k autorovi a se stejným nasazením jako tehdy těsně po premiéře... Mám doma starou fotku z premiéry, kdy někteří hoši mají tak o padesát kilo méně, ale výraz stejný jako teď po šestnácti letech. A to jim, doufám, zůstane.“

Vojtěch Jasný, režisér: „Byla to velká legrace.“

Matěj Kroupa, hudební skladatel: „Byl jsem nadšený a soubor Slováckého divadla obdivuji. Především to, jak je kompaktní.“

David Vaculík při líčení

Je

Iva Aliana Bendová o 500. repríze Rychlých šípů: „Takovéto úspěchy se odehrávají v nevyzpytatelných sférách mezi jevištěm a hledištěm“

Nestárnoucí komedie Rychlé šipy oslaví na konci listopadu neuvěřitelnou 500. reprízu a příští rok 20 let na jevišti. Na to, jak slavná inscenace o „pětici vzorných hochů“ vznikala, zavzpomínala její dramaturgyně Iva Aliana Bendová.

Blanka Šmejdocová
šéfredaktorka

Vzpomenete si ještě na začátky Rychlých šípů, když jste s Robertem Bellanem komedii připravovali? Koho vlastně napadlo přivést na jeviště zrovna „pětici vzorných hochů“?

Popravdě už jenom hodně matně. Ale vybavuji si, jak ten nápad vznikl. Bavili jsme se jednou s Robertem v divadelním klubu a on mi říkal, že má v sobě už dlouho sen, udělat na Malé scéně Rychlé šipy. Mám pocit, že tenkrát ještě vůbec nerežíroval. Řekla jsem mu, že je to skvělý nápad, ať jde a udělá to. Jsem zastáncem toho, že sny se mají plnit, pokud to alespoň trochu jde. Bylo na něm vidět, jak je toho plný a jak jasnou a vypracovanou má svoji představu. Chvilí kolem toho přemýšlel a za pár dní přišel s tím, že se rozhodl, že do toho jde.

Jak vlastně vznikl text? Byl to náročný proces?

Scénář si psal Robert sám, moc si do toho mluvit nedal, ale ono ani nebylo proč. Řešili jsme spolu dramaturgicky jen nějaké drobnosti. Dnes mám pocit, že pak už to šlo tak nějak šup šup. Všechno do sebe zapadalo, jak puzzle. Text, obsazení, hudba, scéna, domluva s divadlem... Robertovo nadšení vtáhlo všechny zúčastněné velmi rychle. Možná byly nějaké provozní zádrhele, ale asi nijak výrazné, protože si opravdu na nic nevzpomínám. Možná si někdo bude pamatovat mnohem víc (úsměv).

Podle toho, co vím z doslechu, nikdo nepředpokládal takový divácký úspěch a dnes jsou Rychlé šipy v repertoáru Slováckého divadla 19. rokem a patří k nejúspěšnějším kusům v historii divadla. Co na to říkáte?

Přijde mi to skvělé (úsměv). Nikdo si tenkrát nemyslel, že by Rychlé šipy měly nějak výrazně vybočit z běžných inscenací. Řekla bych, že takovéto úspěchy se ani nedají nijak předpokládat. Odehrávají se v nevyzpytatelných sférách mezi jevištěm a hledištěm. Je fajn si uvědomit, jak jeden sen jednoho člověka dokáže bavit a oslovovat druhé po takovou dobu. Přemýšlím, jak dlouhá by asi byla řada těch, kteří už tuhle inscenaci viděli. Myslíte, že by se ti diváci dali spočítat?

Diváky máme spočítané. Momentálně je jich přes 130 tisíc! To je fascinující číslo (úsměv).

Vy sama jste v začátcích stála na jevišti jako Paní Mydlíková, Vlasta, Děvčátko a Chlapec. Jak na tuto zkušenost vzpomínáte?

Vzpomínám na to moc ráda. Baví mě hrát a tohle byla od začátku pohoda a legrace. Taky trochu vzrůšo, protože některé převleky byly opravdu hodně rychlé (směje se).

Byla jste se pak ještě na Rychlé šipy podívat? Sledovala jste kolegyně, co hrály Vaše role po Vás?

Ano, na Rychlých šípech jsem byla mockrát, než jsme se odstěhovali. V rolích, které jsem si zahrála já, jsem pak viděla ještě Terezu Novotnou a Jitku Hlaváčovou. To je celkem zábavný pocit, když z hlediště sledujete něco, co sama ještě pořád máte otištěné ve svém těle. Aranžmá a všechno bylo pořád stejné, takže jste vlastně v hledišti úplně přesně cítila

to, co se odehrávalo na jevišti. Chvilími máte pocit, že jste dvakrát (směje se).

Pětistou reprízu oslaví Rychlé šipy 29. listopadu. Co byste inscenaci do budoucna popřála?

Přála bych všem, kdo se jí účastní, ať už jako herci, nebo jako diváci, aby je pořád bavila. A kdyby tak vydržela aspoň do dvou tisícovek! Dokážete si představit vidět Mirka Dušína a spol. jako dědečky?

Iva Aliana Bendová

Narodila se v úplně obyčejné rodině v malém městě Kraslice na západě Čech. Úspěšně vystudovala konzervatoř a DAMU, věnovala se divadelní a režisérské práci a později porodila čtyři krásné děti, které vzdělávala doma. Když děti odrůstaly, začala se věnovat práci, která ji vždycky lákala a přitahovala: terapiím a malování obrazů.

Aliana sama sebe charakterizuje jako člověka s duší detektiva dobrodruha. Všechno, co dělá, je poznamenáno touhou dojít k „jádro pudla“, a pro svá zkoumání se nebojí používat nečekaně nové a netradiční úhly pohledu.

Tímto způsobem přistupovala už k divadlu, jež bylo jejím původním povoláním, i později k výchově dětí, která se na mnoho let stala středem jejího života. A stejným způsobem pracuje dodnes – s klienty, kteří k ní dnes chodí na koučovací a terapeutická sezení. Právě proto, že se nedrží žádných standardních metod, ale „šije postup každému přímo na míru“ a nebojí se společně s klienty experimentovat (a také si hrát!), jsou její metody překvapivě rychlé a hlavně trvale účinné. Více o Ivě Bendové na www.aliana.cz.

(Zdroj: www.cycklickazena.cz)

Kdo se na Rychlých šípech podílel?

Úprava a režie:	Robert Bellan
Dramaturgie:	Iva Bendová
Scéna:	Jaromír Pátek
Kostýmy:	Šárka Bellanová
Hudba:	Otto Kallus a výběr
Inspice:	Jitka Janečková
Rekvizity:	Hana Jahodíková
Garderoba:	Helena Kupová
Vlášeny:	Šárka Bellanová
Světla:	Kamil Nevřiva
Zvuk:	Michal Kedroň
Jevištní stavby:	Petr Žajdlík, Michal Rössler, Jakub Vrága, Viktor Hanačík

Kdo se dříve objevil na jevišti?

Otto Kallus, Míra Zavičar (Jarka Metelka), David Macháček, Michal Zetel, Karel Hoffmann ml. j. h. (Štětínáč, 4. Černý jezdec), Jitka Hlaváčová, Tereza Novotná, Iva Bendová (Paní Mydlíková, Vlasta, Děvčátko, Chlapec)

Je

David Vacke: „Na asexuálnost ,holčičky skárající panáka‘ v podání Roberta Bellana jen tak nezapomenu“

Na jevišti Slováckého divadla se, s výjimkou Petra Čagánka, objevují Tomáš Šulaj, Zdeněk Trčálek, David Vaculík a David Vacke jako slavná „pětice vzorných hochů“ už devatenáctým rokem. Jako Jarka Metelka, Rychlonožka, Červenáček, Jindra Hojer a Mirek Dušín pobavili a rozesmáli tisíce diváků, objeli celou republiku a zavítali do několika televizních pořadů včetně slavné Manéže Bolka Polívky. Pětice uherskohradištských sympatáků prozradila u příležitosti jubilejní 500. reprízy pár vtipných historek ze zákulisí.

David Vacke (Mirek Dušín): Režisér Robert Bellan si v Šípech kromě Dušína a Dlouhého Bidla postupně zahrál všechny ostatní postavy. Na festivalu v Praze si pak stříhl i holčičí role za Ivku Bendovou, dnes je hraje Petra Staňková. Na asexuálnost „holčičky skárající panáka“ v podání Roberta jen tak nezapomenu... Ale na druhou stranu jsme alespoň jednou odehráli inscenaci v čistě pánském obsazení, což je typický prvek Divadla Parodyje, bez kterého by představení dost možná vůbec nevzniklo.

Petr Čagánek (Jarka Metelka): Je to klasika... Stodola, ve které přespáváme na výletě, se nám s přibývajícím věkem a kily stále více a více zmenšuje... Fakt už se tam nevlezeme, takže posíláme Jindru Hojera na hlídku... Pak jsou tu obvyklé výpadky textu, přebrebtý (například „Musíš nám pomoci proti Dlouhému Bidlu a jeho kočičí pračce“, místo „pracce“). Dalším zážitkem je, když zaskakuje Robert Bellan, ten má zase pocit, že všechny texty jsou jeho a říká tedy i naše... Když jsem přebíral Jarku Metelku, tak mě kluci taky trápili... Například při čtení dopisu na půdě mě tahali za chlupy na nohou nebo mě štípali... A to prostě nemůžete na jevišti přiznat... Vzpomínám i na reprízu, kterou jsme kompletně věnovali Davidovi Vaculíkovi, který měl, teď nevím, jestli ječné zrno či zánět spojivek. Padaly narážky jako „Proč na mě mrkáš? Mrkni na to! Chraň to jako oko v hlavě“ apod. Bylo toho dost... Asi nejvtipnější historku si pamatuji ještě z dob, kdy se Šípy hrály na hradě Buchlov... Tehdy přijela i má rodina z Valašska. A aby jim cesta dobře utíkala, vzali si na ni každý trochu valašské slivovičky... Při představení měli pocit, že dění na jevišti musí pořád nějak komentovat a radostně chválit... O pauze přišel Zdeněk Trčálek s tím, ať máme ohled, že v hledišti sedí i nějakí postižení... To, že je to rodinka, jsem přiznal až v závěru, když nám poslali do zákulisí také litr slivovice...

Tomáš Šulaj (Rychlonožka): Jednou jsme hráli pro knihovnu, už ani nevím jakou, prostě tam byli knihovníci. A kluci si ze mě udělali srandu a řekli mi, ať na začátku druhé poloviny, kdy se Jarka Metelka ptá, zda nevíme, kde je nové číslo hlasatele, ať řeknu, že mi ho šloha ta fousatá knihovnice. Mně to přišlo jako dobrej fór, tak jsem to řekl, lidi se smáli, ale tak nějak divně, no a pak jsem se dozvěděl, že dotyčná tam fakt seděla.

Zdeněk Trčálek (Červenáček): Není to teda přímo historka ze zákulisí, ale jednou během představení Rychlých šípů jsem dostal smsku od manželky, ať se stavím po představení nakoupit do Tesca. Po představení jsem se převlékl, skočil do auta, nakoupil v Tescu, dojel domů a tam mi manželka ve dveřích říká: „Proč ses neodlíčil?“ A mně v tu chvíli došlo, proč se po mně v obchodě všichni otáčeli. Červená líčka, podmalované oči, nartěnkované červené rty – já vypadal jak transvestita.

David Vaculík (Jindra Hojer): Většina těch historek ze zákulisí je v podstatě nezveřejnitelná. I když se s chlapci snažíme, ze všech sil, být jako Rychlé šípy, ne vždy se nám to úplně podaří. Mám jednu úsměvnou vzpomínku na zájezd do Rakovníku, po kterém náš tehdejší řidič autobusu dal výpověď, protože zjistil, že tohle opravdu nemá zapotřebí. Kombinace nekonečné noční cesty a dvě bedny šampaňského udělaly z návratu do Uherského Hradiště večírek, na který do smrti nezapomenu. Nezapomenutelná jsou i některá naše vystoupení v ne úplně standardních prostorech a podmínkách. Občas si nás někdo pozve, abychom zahráli ukázkou z našeho představení. A tak se nám stalo, že jsme se těsně před půlnocí ocitli na jedné hradištské diskotéce!!! Převlékli jsme se v kumbálku 2x2 metry a s úderem půlnoci nás DJ slavnostně vypustil na parket. Přicházeli jsme s písní na rtech: „Volají nás lesy, vody...“ a v té chvíli si návštěvníci toho podniku asi řekli, že už by měli přestat pít. To byla tak paradoxní situace, že ještě dnes mám problém uvěřit tomu, že se to doopravdy stalo.

Rychlé šípy. Zleva Tomáš Šulaj, Petr Čagánek, David Vacke, Zdeněk Trčálek a David Vaculík

Je

Přelet nad kukaččím hnízdem bude o svobodě a manipulaci

Markéta Špetíková
dramaturgyně divadla

Se jmény je to v případě inscenace Přeletu nad kukaččím hnízdem komplikovanější. První byl román Kena Keseye, jehož název se do češtiny překládá jako Vyhodíme ho z kola ven. Wassermanova adaptace této prózy, kterou si Slovácké divadlo zvolilo, se ovšem jmenuje Přelet nad kukaččím hnízdem (stejně jako Formanův slavný film). V angličtině jsou přitom názvy všech tří děl stále stejné: One Flew Over the Cuckoo's Nest (tedy Přelet nad kukaččím hnízdem). Toto jméno je odvozeno z dětské říkanky, do češtiny těžko přeložitelné, a proto ty odlišnosti. Současně ovšem spojení cuckoo's nest, tedy kukaččí hnízdo, znamená v hovorové angličtině bláznec...

Tingle, Tangle, Tangle Toes
She's a good fisherman
Catches hen puts'em inna pens
Wire blier, limber lock
Three gees inna flock
One flew east, one fles west
One flew over the cuckoo's nest
O - U - T spells out
Goose swoops down and plucks you out.

Ten, ten, nebo ten,
ten musí jít z kola ven,
enyky, benyky, kliky, bé,
letěly tři husy divoké,
jedna k východu,
druhá k západu,
ta třetí se podívá,
kde kukačka hnízdo má!

(Dětská říkanka, podle níž Ken Kesey nazval svůj román. Nejdříve anglicky a pak v překladu Lud'ka Kárla.)

Projdeš kyselinovým testem?

Ken Kesey vlastně neměl žádné předpoklady k tomu, stát se jedním z nejvýznamnějších amerických spisovatelů 20. století, vyrůstal v obyčejné rodině vlastníci mlékářskou firmu. Především však žil neuvěřitelně bohatým životem. Otec malého Kena i jeho bratra vychovával v duchu „divokého Oregonu“, kluci se učili rybařit, střílet, plavat, zápasit, hrát fotbal. A vždy jednal zcela po svém, svobodně a mnohdy za hranou toho, co obvykle považujeme za normální nebo správné. Když Keseymu hrozilo vězení za přechovávání drog, utekl dokonce do Mexika a plánoval tam žít jako psanec. O svém „utajovaném“ životě psance ovšem v rozhovorech poněkud teatrálně informoval americká média, což jeho inkognitu pochopitelně příliš nesvědčilo... Spolu se skupinou zvanou Veselí šprýmaři také pořádal delší cesty vyřazeným školním autobusem, na nichž jejich účastníci zkoumali účinky různých drog a snažili se je dostat mezi širokou veřejnost. „Can you pass the acid test?“ (neboli „Projdeš kyselinovým testem?“) stálo na plakátech zvoucích k proslulým Keseyho večírkům, kde se hojně zkoušela kyselina, jak se říkalo LSD. Doprovázela je hlasitá hudba, výrazné barvy a promyšlené světelné efekty, které měly ještě umocnit účinek drog a vytvořit komplexní zážitek.

Kovboj humanista

Cílem nebylo pouze „dostat se do rauše“. Kesey chtěl prozkoumat doposud neznámá území vlastního vědomí a rozšířené reality. Žil přítomným okamžikem, chtěl každou chvíli vnímat co nejintenzivněji a drogy pro něj byly prostředkem, jak získat transcendentní zkušenosti. Dospěl přitom k obdivuhodně humanistickému pohledu na svět. Jeho román Vyhodíme ho z kola ven je obhajobou svobody, lidské důstojnosti a plného prožívání života. Straní „městskému kovboji“ McMurphyho, který se trochu moc pere a trochu moc se tahá se ženami. Současně však nesnese být ponižován a manipulován – a nakonec nesnese ani to, aby byli ponižováni a manipulováni lidé kolem něj. Ken Kesey dává také překvapující prostor postavě Indiána Bromdena. Schéma přátelství Indiána s bělochem známé z westernů ukazuje v nových souvislostech: události u něj nevidíme obvyklou perspektivou bělocha, právě naopak. Vypravěčem románu je Indián Bromden, člověk vykořeněný z vlastní kultury, poslední žijící člen svého kmene. A právě u něj se začne znovu ozývat touha po svobodě, po vlastní identitě. Náčelník Bromden nám dává naději, že vnucenou nesvobodu můžeme zlomit.

Autorem scény je Jaroslav Milfajt. Akcentuje chladnou, neosobní atmosféru nemocničního oddělení. Kostýmy navrhla Marie Jirásková, hudbu složil Martin Štědroň, pohybovou spolupráci zastane Igor Dostálek.

V hlavních rolích Patricka McMurphyho a sestry Ratchedové se objeví Tomáš Šulaj a Pavlína Hejčmanová.

Jak se hledá jedinečnost v Přeletu nad kukaččím hnízdem

Intelektuál Dale Harding, mladý koktající kluk Billy Bibbit, samotář Scanlon, prudký Cheswick, halucinující Martini, Ruckly, muž po lobotomii. Všichni tito pacienti z psychiatrické léčebny mají svůj jedinečný příběh, který je dovedl na oddělení sestry Ratchedové. S pomocí psychiatricky Soni Hronové se ho nejdříve snažíme podle jednotlivých indicií přítomných v románu Kena Keseye sestavit. Nejde nám o diagnózu, ale o to, abychom postavám porozuměli a dovedli si představit, co prožili. To je ostatně něco, co psychiatři, s nimiž Přelet nad kukaččím hnízdem konzultujeme, zdůrazňují často. Nejde ani tak o to, hledat typické příznaky a stanovovat diagnózu, ale mluvit o jedinečných zkušenostech a prožitcích každého pacienta. I stejná nemoc, například schizofrenie, se totiž u různých lidí projevuje zcela unikátně.

Bude

Představujeme tituly předplatného na rok 2020: Jubilejní 75. sezóna láká na moravskou klasiku i slavný muzikál

Gabriela Preissová

Její pastorkyňa (venkovské drama)

Divadelní hra Gabriely Preissové měla premiéru 9. listopadu 1990. A právě touto hrou zahájilo před tři čtvrtě stoletím Slovácké divadlo svou první sezónu. Na jeho repertoáru se toto realistické drama objevilo ještě čtyřikrát (v letech 1948, 1955, 1964 a 1985). Příběh o síle mateřské lásky, pýše a odpuštění diváci tentokrát zhlédnou v režii Michala Zetela a ve výpravě Evy Jiříkovské. Hra byla bezpočtukrát inscenována, vznikly podle ní dva filmy i stejnojmenná opera Leoše Janáčka.

Tom Robbins

V žabím pyžamu (divadelní adaptace románu)

Román amerického spisovatele Toma Robbinse z roku 1994 je vyprávěný nezvykle v druhé osobě, hlavní postavou je žena – burzovní makléřka, která zažije krach, a kniha je záznamem následujícího víkendů, jenž by měl být v hrůzném očekávání nejisté budoucnosti pro ženu peklem. Všechno je ovšem jinak a v románu Toma Robbinse ji čeká gejzír bláznivých situací a osudových setkání. Kniha má několik hlavních hrdinů a dějem se prolíná jejich propletené osudy. Divadelní adaptaci uvede Slovácké divadlo v režii Jakuba Macečka ve světové premiéře.

John Graham

Hexenšus (crazy komedie)

Hexenšus – neboli ischias, bederní ústřel či lidověji houser – značí velmi bolestivé strnutí svalů kolem páteře. Bolest vystřeluje podél sedacího nervu až do nohy a postižený se nemůže pohnout. V takovém stavu se ocitne úctyhodný Peter Raven, moderátor televizního pořadu „Ó, Bože, slyš“ – ve vaně v bytě své milenky Sally Hillsové. A z vany se samozřejmě nemůže zvednout. V duchu správné situace komedie do bytu přichází řada lidí, které Peter ani Sally neočekávali. Crazy komedii Johna Grahama opepřenou řádným anglickým konverzačním humorem nastuduje režisér Zdeněk Dušek.

Václav Štech

Deskový statek (komedie)

Česká komedie s inteligentním a laskavým humorem vytváří dojem, že musela být napsána v současnosti, přestože ji od prvního uvedení dělí více než století. Učitel, spisovatel a divadelník Václav Štech v ní neuvěřitelně mistrně odpozoval životní zkušenost své doby. Maloměstské postavičky chytře a s humorem promlouvají k dnešním předvolebním kampaním, pletichám a roztomilému prospěchářství. Ve své úsměvné podobě totiž odkazují k dnešním, daleko rozvinutějším, demokratickým praktikám! Poprvé byla uvedena v roce 1908, a smích z ní mrazí ještě dnes. Na slovácká prkna ji uvede režisér Igor Stránský.

Karel Steigerwald

Hraj komedii – Tragédie hereček (veselohra)

Steigerwaldova hra, napsaná v letech 1999–2000, je další ze širavých textů na téma účtování s vlastní minulostí. Historická pravda a lidská paměť mohou být dvě zcela odlišné věci, zvláště pokud jsou traktovány skrze divadelní jeviště, a ještě spíše skrze životní příběhy „dvou velmi starých hereček“, které spolu za všech režimů bojovaly o hlavní role. Po uvedení scénické črty části této hry v brněnském Divadle Husa na provázku v roce 2011 nastuduje komedii ve Slováckém divadle režisér Břetislav Rychlík ve světové premiéře.

Tim Rice, Andrew Lloyd Webber

Jesus Christ Superstar (rocková opera)

Toto dílo vzniklo v roce 1969. Vypráví příběh posledního týdne života Ježíše Krista od jeho příchodu do Jeruzaléma až do jeho ukřižování. Příběh je poměrně kontroverzní, a to zejména proto, že je vyprávěn z perspektivy Jidáše Iškariotského. Protože producenti měli strach z reakce věřících a církve, vydali nejprve písničky z muzikálu na gramofonovém albu. Až pak byl muzikál uveden živě v londýnském West Endu a později na Broadwayi. V roce 1973 natočil Norman Jewison podle muzikálové předlohy rovněž film. Novější filmové zpracování Nicka Morrisa je z roku 2000. Světoznámý muzikál uvidí diváci v režii Dodo Gombára.

Michal Zetel: „Tři čtvrtě století Slováckého divadla pro mě znamená tradici a závazek“

Slovácké divadlo oslaví v příštím roce 75 let své existence. Jubilejní sezóna opět nabídne divákům šest novinek, mezi kterými nechybí slavný muzikál Jesus Christ Superstar nebo moravská klasika Její pastorkyňa. „Každým rokem se pokoušíme latku posunovat o kousek výš a pak skáčeme, dokud nepřeskočíme,“ říká ředitel a umělecký šéf Slováckého divadla Michal Zetel.

Blanka Šmejdocová
šéfredaktorka

Slovácké divadlo právě představuje předplatné na rok 2020. Jak jste Vy osobně spokojen s výběrem 6 nových titulů?

Moje osobní spokojenost s tím nemá, co dělat. Skladba dramaturgického plánu je společná práce celého uměleckého vedení SD a jde především o to, aby byli spokojeni diváci, a to nikoli pouze ve smyslu líbí – nelíbí. Slovácké divadlo bylo zřízeno s úkolem plnění mnoha kulturních a společenských cílů. Z tohoto hlediska jsem spokojen.

První novinkou příštího roku bude moravská klasika Její pastorkyňa Gabriely Preissové ve Vaší režii. Jaký je Váš vztah k tomuto dílu a už jste se s Její pastorkyňou někdy pracovně potkal?

V pozici režiséra to bude mé první setkání s touto hrou a výběr je nasnadě. Právě tímto titulem zahájilo před tři čtvrtě stoletím SD svou činnost. Je to tedy jakási „šéfovská erbovní“ inscenace a pokusím se při zkoušení formulovat cosi jako současné umělecké směřování SD.

V nabídce je i slavný a skvělý rockový muzikál Jesus Christ Superstar, pro činoherní soubor jistě poměrně odvážná volba. Proč zrovna Jesus Christ Superstar?

Protože je to odvážná volba. Každým rokem se pokoušíme latku posunovat o kousek výš a pak skáčeme, dokud nepřeskočíme. Navíc řada klíčových potenciálních představitelů je ve věku, kdy je to ještě možné, ale čas běží nám všem.

V příštím roce Slovácké divadlo oslaví 75 let. Co pro Vás toto číslo a toto jubileum znamená?

Znamená pro mě tradici a závazek. SD je starší instituce než oba poválečné režimy dohromady, je to instituce starší než Evropská unie, trvá déle, než trvaly všechny demokracie u nás dohromady a je stále živá, fungující, vyvíjející se a má vlastní paměť. Společenskou a duchovní paměť, a tím pádem i smysl. Oslavme to, není to samozřejmost!

Na který titul se těšíte jako divák?

V žabím pyžamu. Inscenace Jakuba Macečka, ač jsou sebestřeštěnější, v sobě mají vždy určitý existenciální až spirituální rozměr, těším se velmi.

Michal Zetel na zahájení letošní divadelní sezóny

Bude

Na co se herci příští rok těší? Nejočekávanější je drama Její pastorkyňa a muzikál Jesus Christ Superstar

Členů hereckého ansámblu jsme se zeptali, na kterou inscenaci z předplatného na rok 2020 se nejvíc těší, a na co by se rádi vypravili, kdyby se ocitli pro změnu v publiku.

Blanka Šmejdivcová
šéfredaktorka

David Vacke

Předplatné na rok 2020 mi přijde velmi pestré, takže kdybych byl divákem, chtěl bych vidět všechno. A jelikož v tuto chvíli netuším, které inscenace se mě pracovně budou týkat, nevím, na které se mohu těšit. Ale již teď odhaduji, že v červnu se budu těšit na prázdniny...

David Vaculík

Nastávající předplatné je opravdu nadupané. Dvě světové premiéry, česká klasika, ukrutně vtipná komedie a navrch rocková opera, na kterou si troufnou jen velká muzikálová divadla. Těším se na celou sezónu a jsem velmi rád, že toho všeho můžu být součástí.

Anna Pospíchalová

Jednoznačně na muzikál Jesus Christ Superstar. Po, myslím, velmi podařeném muzikálu Chicago to bude další výzva pro hradištský soubor. Rocková opera ještě nikdy ve Slováckém divadle nezněla. Na to se těším určitě nejvíce. A rozhodně bych si to, coby divák, nenechala ujít.

Irena Vacková

Jako divák bych si nenechala ujít ani jeden z titulů, už jen proto, že předplatné bude žánrově velmi pestré, a je šance, že budou spokojeni úplně všichni. A jako herečka se těším na tu pánskou šestici režisérských osobností!

Pavel Hromádka

Mezi hrami plánovanými pro příští rok jsou tituly, o kterých v této chvíli ještě nevím, co si myslet, neznám je. Snad jen

Její pastorkyňa – jsem zvědavý, jak ji Michal Zetel pojme, jestli najde témata příbuzná s tím, co žijeme dnes. S čím přijde Jakub Maceček? Co to je za knížku, kterou s Vladimírem Fekarem dávají pro jeviště dohromady? Očekávám opět něco velmi originálního... Jsem i zvědavý na tandem Rychlák – Steigerwald. Máme s nimi zkušenost s Cenou facky aneb Gottwaldovy boty. Jsem rád, že se nebojí „řezat“ do aktuálních a někdy i bolavých témat, která by si mnozí z nás možná raději nepřipomínali. Proto očekávám opět něco podobného a těším se na to. A samozřejmě Jesus Christ Superstar!

Klára Vojtková

Pro letošek jsem, sic jen jako divák, z titulů nadšená a těžko vybrat nejlepší. Miluji hru Její pastorkyňa, a jsem zvědavá, jak ji uchopí Michal Zetel, též jaký tvůrčí tým zvolí. Velká očekávání ve mně vyvolává i kombinace titul – režisér v případě Jesus Christ Superstar – Dodo Gombár.

Pavel Šupina

Já osobně se těším na Její pastorkyňa! Je inspirována naším Slováckem, nese radosti i starosti našich předků, které najdeme i v dnešní době, jen v jiné podobě. Pro mě je podstatná tím, že v sobě nese příběh ryzí lásky a odpuštění, které bychom si měli dnes a denně připomínat a mít je jako součást všedního života. Také nám připomíná, kam až člověk může zajít svým jednáním jen pro svou omezenou domněnku lepšího života. V zrcadle tohoto díla můžeme vidět odrazy, které si sami nepřejeme, a to je podle mě velmi důležité – vidět se se svými chybami a nedostatky, přiznat si je, žít s nimi a pracovat na nich.

Petra Staňková

Já bych si jako divák koupila rovnou předplatné, protože nikdy nevíš, který titul ti vyrazí dech, rozesměje, zlepši náladu, donutí k zamyšlení či obohatí o zajímavé informace a cokoli z toho by byla škoda propásnout!

Uherské Hradiště
1989 — 2019

17. listopad

30 let svobody

11|11
REDUTA

Sametová revoluce v Uherském Hradišti
Představení stejnojmenné knihy a beseda s pamětníky listopadu 1989
17.00
Hosté: Igor Stránský, Michal Stránský, Vladimír Salcák, Ladislav Šupka, Jan Gogola st.
Moderuje: Pavel Hromádka a Radovan Jančář, zazní písně Karla Kryla

17|11
MARIÁNSKÉ
N Á M Ě S T Í

Vzpomínková akce k 17. listopadu
30. výročí sametové revoluce
16.45
Tichá vzpomínka u Památníku obětem komunismu na Palackého náměstí
17.17
Vývrcholení oslav 30. výročí s hudbou, divadlem a zpěvem

Uherské Hradiště
Srdce Slovácka

Slovácké divadlo
Uherské Hradiště

Slovácké muzeum
v Uherském Hradišti

městská kina
UHERSKÉ HRADIŠTĚ

Knihovna
Bedřicha
Beneše
Buchlovana

zuška
UHERSKÉ HRADIŠTĚ

klub kultury
uherské hradiště

Bude

Režiséři roku 2020 ve Slováckém divadle

Michal Zetel
(Její pastorkyňa)

Vystudoval JAMU v Brně, obor činoherní režie. Podílel se na založení Divadla Tramtárie v Olomouci a založil Buranteatr v Brně. Se Slováckým divadlem spolupracoval od roku 2012 a od roku 2015 je jeho ředitelem a uměleckým šéfem. Na uherskohradištské scéně dosud nastudoval deset inscenací. Na repertoáru je stále úspěšná školní komedie Úča musí pryč! a groteskně-nostalgická hra Ladislava Smočka Kosmické jaro. V minulé sezóně přivedl Michal Zetel na jeviště také českou klasiku Fidlovačka J. K. Tyla.

Jakub Maceček
(V žabím pyžamu)

Na brněnské JAMU začal nejprve studovat obor činoherní herectví, ale brzo přestoupil na činoherní režii. Mezi jeho studentské režie ve Studiu Marta patří Budovatelé říše a Pěna dní od Borise Viana či inscenace původní české hry Romana Sikory s názvem Smetení Antigony. Nyní žije v Číslenicích u Prahy a režisuje v divadlech po celé republice. Miluje surrealistickou poetickou literaturu. Jeho velkými oblíbenci jsou Boris Vian a Raymond Queneau. Ve Slováckém divadle dosud nastudoval sedm inscenací. Momentálně je na repertoáru muzikál Anička a bylinkové kouzlo.

Zdeněk Dušek
(Hexenšus)

Osvědčená režijní tvář a režisér populárních Nájemníků, kteří se na repertoáru Slováckého divadla drží již sedmou sezónou, se po lbenově Nepříteli lidu a Shakespearově Mnoho povyku pro nic navrací k „čistě komedii“. Zdeněk Dušek absolvoval na JAMU obor činoherní režie a audio-vizuální tvorba. V letech 1996–2000 působil v Městském divadle Brno, dnes je na volné noze a spolupracuje s divadly po celé republice a také externě s televizními stanicemi Nova a ČT jako režisér, dramaturg, kreativní producent a herecký kouč.

Igor Stránský
(Deskový statek)

Režisér, herec a dlouholetý ředitel Slováckého divadla se narodil v Opočně. V letech 1965–1969 studoval činoherní herectví na JAMU, kde později vystudoval i režii. Na svém kontě má téměř stovku inscenací, jeho zatím nejnovějším počinem je slavné drama Přelet nad kukaččím hnízdem, které bude mít premiéru 9. listopadu. Ve Slováckém divadle prožil sedmačtyřicet let, jako ředitel působil v letech 1990–2015. Letos Igor Stránský slaví významné jubileum – 50 let spolupráce se slováckou scénou.

Břetislav Rychlík
(Hraj komedii – Tragédie hereček)

Známý český herec, režisér, scenárista, filmový dokumentarista a vysokoškolský pedagog se narodil v Uherském Hradišti. Začátkem 80. let 20. století debutoval ve Slováckém divadle, později hrál v brněnském HaDivadle a učil na JAMU. V posledních letech již odmítá hrát a věnuje se převážně filmové dokumentární tvorbě. Natočil více než 60 snímků. Je členem poroty Ceny Františka Kriegla. Se Slováckým divadlem dosud spolupracoval dvakrát. V roce 2014 zde nastudoval úspěšnou inscenaci Cena facky aneb Gottwaldovy boty, v roce 2017 přivedl na jeviště prvotinu A. P. Čechova Platónov – Ztratil Hospodin trpělivost?

Dodo Gombár
(Jesus Christ Superstar)

Slovenský divadelní režisér. Poté co vystudoval gymnázium, započal studium na činoherní fakultě VŠMU v Bratislavě – obor divadelní režie. Po ukončení studia absolvoval roční stáž na prestižní divadelní škole The Circle in The Square v New Yorku (1996–1997). Od roku 2000 působí na volné noze v řadě evropských divadel, včetně českých i slovenských. Angažmá přijal v roce 2006 v Městském divadle Zlín. Zde nastudoval mnoho her, včetně muzikálů, například Faust, Tři sestry, Mistr a Markétka, Šumař na střeše, Limonádový Joe, Kabaret nebo Balada pro banditu. Divadlo opustil v roce 2009. Celkem má na svém kontě více než 60 režijních počínů. Od roku 2010 do roku 2018 působil jako umělecký šéf pražského Švandova divadla na Smíchově.

Novinka ve Slováckém divadle pro rok 2020: **předplatné Kdykoliv**

V nové, jubilejní 75. sezóně, přichází Slovácké divadlo s novinkou, která potěší především diváky, co si chtějí sami určit, kdy půjdou do divadla. Tou je nová předplatitelská skupina nazvaná předplatné Kdykoliv. „Tímto předplatným pro večerní diváky reagujeme na to, že ne každému vyhovuje pevně daný hrací den. Ať už je pro předplatitele komplikací směnný provoz, nebo služební cesty či komplikace s hlídáním dětí, chtěli jsme jim vyjít vstříc a umožnit návštěvu divadla v den, kdy se to hodí jim,“ říká manažerka divadla Jitka Honsová.

V rámci tohoto produktu dostanou diváci 6 kupónů na 6 nově premiérováných inscenací v sezóně 2020. „Tyto kupóny si mohou na pokladně divadla vyměnit za vstupenku na dané představení v termínu, který si sami určí. Je ale důležité uvědomit si, že nový kus hrajeme nejvíc hned po jeho premiéře, pak už se četnost hraní snižuje. Kupóny budou platné do konce roku 2020,“ dodává manažerka.

Nabídka se vztahuje na všech 6 nových titulů. Podrobnější informace zájemci naleznou v pokladně divadla, na predplatne@slovackedivadlo.cz nebo na telefonu 739 351 834.

Výhody předplatného Kdykoliv

- sleva více než 30 % na vstupenky oproti cenám lístků v běžném prodeji
- informace o hostujících souborech s předstihem
- možnost zamluvit si vstupenky na představení jiných souborů dříve než ostatní diváci
- 2 bonusové kupóny v podobě slevy v hodnotě 50 Kč, které lze uplatnit na představení z produkce SD a HOST SD (kromě mimořádných akcí)
- možnost rozhodnout se, kdy nové inscenace Slováckého divadla uvidíte

Jakým způsobem si vyberu představení, na které chci jít?

- on-line rezervací míst na www.slovackedivadlo.cz/program
- osobně v pokladně divadla ve všední dny od 10:00 do 18:00 a hodinu před začátkem představení
- telefonicky na číslech 572 554 455, 739 061 747
- e-mailovou rezervací na pokladna@slovackedivadlo.cz
- nezapomeňte, že největší šanci zhlédnout představení ve vámi vybraném termínu máte v prvním a druhém měsíci po premiéře
- platnost poukázek je do 31. 12. 2020

Co vlastně za tuto cenu dostanu?

- 6 poukázek na nové inscenace nadcházející sezóny, které si můžete vyměnit za vstupenku na termín, který vám vyhovuje (nelze uplatnit na premiérová představení)
- 2 x 50 Kč slevu na představení z produkce SD a HOST SD (kromě mimořádných akcí)

Jak na předplatné?

- Předplatné na příští rok můžete právě teď zakoupit v pokladně Slováckého divadla nebo objednávat na tel.: 572 554 455, na emailové adrese predplatne@slovackedivadlo.cz nebo na webových stránkách www.slovackedivadlo.cz v sekci předplatné.

1. pátek v 10.00	Emanuel Míšek, Josef Fojta Anička a bylinkové kouzlo		š
1. pátek v 10.00	Herman Melville Bílá velryba	Malá scéna –	š
2. sobota v 19.00	Šimon Caban Kocourkov-Brod		A
3. neděle v 17.00	Pavol Seriš Ze ZOO	one man show Pavola Seríše	Junior
4. pondělí v 8.45	Pavol Seriš Ze ZOO	one man show Pavola Seríše	Malá scéna – š
4. pondělí v 10.30	Pavol Seriš Ze ZOO	one man show Pavola Seríše	Malá scéna – š
5. úterý v 18.00	Michel Marc Bouchard Tom na farmě		Malá scéna
6. středa v 18.00	Sébastien Thiéry Dva úplně nazí muži		U
6. středa v 19.00	Lutz Hübner Úča musí pryč!		ZŠ UNESCO UH
7. čtvrtek v 19.00	Ladislav Smoček Kosmické jaro	přeloženo z 6. 6. 2019	Q
7. čtvrtek v 19.00	Elfriede Jelinek Královna duchů	host SD: A Studio Rubín Praha	Malá scéna
8. pátek v 10.00	Dale Wasserman Přelet nad kukaččím hnízdem	veřejná generální zkouška	
8. pátek v 10.00	Elfriede Jelinek Královna duchů	host SD: A Studio Rubín Praha	Malá scéna – š
8. pátek v 18.00	Na kus řeči s Pavlem Šupinou	speciální pořad k premiéře Přeletu nad kukaččím hnízdem	Kafe Uprostřed (UH)
9. sobota v 19.00	Dale Wasserman Přelet nad kukaččím hnízdem	premiéra	P
10. neděle ve 14.00	Oscar Wilde, Radek Malý, Matěj Forman Šťastný princ	host SD: Divadlo Lampion Kladno	Pohádka 14
10. neděle v 17.00	Oscar Wilde, Radek Malý, Matěj Forman Šťastný princ	host SD: Divadlo Lampion Kladno	Pohádka 17
11. pondělí v 8.45	Oscar Wilde, Radek Malý, Matěj Forman Šťastný princ	host SD: Divadlo Lampion Kladno	š
11. pondělí v 10.30	Oscar Wilde, Radek Malý, Matěj Forman Šťastný princ	host SD: Divadlo Lampion Kladno	š
11. pondělí v 18.00	Michel Marc Bouchard Tom na farmě		Malá scéna
11. pondělí v 19.00	Dale Wasserman Přelet nad kukaččím hnízdem		Y
12. úterý v 10.00	Dale Wasserman Přelet nad kukaččím hnízdem		Senior 2
12. úterý v 19.00	Hostina filosofů	scénické čtení v rámci akce 30 let svobody	Malá scéna
13. středa v 17.00	Jaroslav Foglar Rychlé šípy		O
13. středa v 19.00	30 let svobody	debata v rámci akce 30 let svobody	Malá scéna
14. čtvrtek v 18.00	Michel Marc Bouchard Tom na farmě		Malá scéna
14. čtvrtek v 19.00	Dale Wasserman Přelet nad kukaččím hnízdem		B
16. sobota v 19.00	Dale Wasserman Přelet nad kukaččím hnízdem		G
17. neděle v 17.17	Vzpomínkový happening k výročí 30 let od sametové revoluce		Mariánské nám. UH
18. pondělí v 19.00	Keith Huff Deštivé dny	host SD: Divadlo Ungelt Praha	
19. úterý v 10.00	koláž z autentických dobových materiálů tzv. Velké války sestavily Zoja Mikotová a Iva Šulajová Kdy bude po válce		š
20. středa v 17.00	Fred Ebb, Bob Fosse, John Kander Chicago		M
21. čtvrtek v 19.00	Alexandr Nikolajevič Ostrovskij Les		D
22. pátek v 19.00	Fred Ebb, Bob Fosse, John Kander Chicago		
23. sobota v 19.00	Dale Wasserman Přelet nad kukaččím hnízdem		C
23. sobota v 19.00	Michel Marc Bouchard Tom na farmě		Malá scéna
25. pondělí v 10.00	Dale Wasserman Přelet nad kukaččím hnízdem		Senior
26. úterý v 18.00	Ladislav Smoček Kosmické jaro		E
27. středa v 17.00	Herman Melville Bílá velryba		V
27. středa v 19.00	Lutz Hübner Úča musí pryč!	přeloženo z 11. 10. a 19. 6. 2019	ZŠ UNESCO UH
28. čtvrtek v 18.00	Michel Marc Bouchard Tom na farmě		Malá scéna
28. čtvrtek v 19.00	Dale Wasserman Přelet nad kukaččím hnízdem		J
29. pátek v 19.00	Jaroslav Foglar Rychlé šípy	500. repríza	
30. sobota v 19.00	Dale Wasserman Přelet nad kukaččím hnízdem		R
30. sobota v 19.00	Michel Marc Bouchard Tom na farmě		Malá scéna

Listopad

Prosinec

1. neděle v 19.00	Dale Wasserman Přelet nad kukaččím hnízdem		F
3. úterý v 19.00	Michael Cooney Nájemníci		
4. středa v 19.00	Lutz Hübner Úča musí pryč!	přeloženo z 20. 9. 2019, 100. repríza	ZŠ UNESCO UH
5. čtvrtek v 18.00	Michel Marc Bouchard Tom na farmě		Malá scéna
5. čtvrtek v 19.00	Dale Wasserman Přelet nad kukaččím hnízdem		X
7. sobota v 19.00	Šimon Caban Kocourkov-Brod		L
8. neděle 14.00 – 18.00	Dobročinný bazar a Dobročinný koncert		
9. pondělí v 10.00	Emanuel Míšek, Josef Fojta Anička a bylinkové kouzlo		š
9. pondělí v 10.00	Herman Melville Bílá velryba		Malá scéna – š
10. úterý v 18.00	Ladislav Smoček Kosmické jaro		S
11. středa v 17.00	Alexandr Nikolajevič Ostrovskij Les		N
12. čtvrtek v 18.00	Michel Marc Bouchard Tom na farmě		Malá scéna
12. čtvrtek v 19.00	Dale Wasserman Přelet nad kukaččím hnízdem		K
13. pátek v 19.00	Fred Ebb, Bob Fosse, John Kander Chicago		
14. sobota v 19.00	Fred Ebb, Bob Fosse, John Kander Chicago		G
15. neděle v 19.00	Dale Wasserman Přelet nad kukaččím hnízdem		H
17. úterý v 18.00	Dale Wasserman Přelet nad kukaččím hnízdem		E
17. úterý v 18.00	Michel Marc Bouchard Tom na farmě		Malá scéna
18. středa v 10.00	koláž z autentických dobových materiálů tzv. Velké války sestavily Zoja Mikotová a Iva Šulajová Kdy bude po válce	derniéra, 30. repríza	š
19. čtvrtek v 19.00	Dale Wasserman Přelet nad kukaččím hnízdem		Q
21. sobota v 19.00	Šimon Caban Kocourkov-Brod		C
26. čtvrtek v 15.00	Emanuel Míšek, Josef Fojta Anička a bylinkové kouzlo		
26. čtvrtek v 15.00	Herman Melville Bílá velryba		Malá scéna
27. pátek v 19.00	Michael Cooney Nájemníci	derniéra	
28. sobota v 19.00	Fred Ebb, Bob Fosse, John Kander Chicago		
30. pondělí v 19.00	Sébastien Thiéry Dva úplně nazí muži		
31. úterý v 18.00	Ray Cooney 1+2=6 (Jeden a dvě je šest)	silvestrovské představení	

Počasí

Vážení a milí čtenáři!

Ještě před plánovanou uzávěrkou tohoto čísla Časopisu došlo k tomu, co je naprosto přirozené a jednoduše se to občas přihodí. Nastávající maminka Klára Vojtková, která měla být autorkou textu k této krásné fotografii, se stala maminkou dřív, než stihla svůj pozdrav a vtipnou „předpověď počasí“ napsat. Ve čtvrtek 10. října se jí a jejímu manželovi Petrovi narodil syn Vendelín. Novopečená maminka druhého potomka nicméně zdraví všechny čtenáře a přeje vám všem krásný podzim plný kulturních zážitků!

A na co se můžete v listopadu a prosinci těšit? Tady jsme pro vás vybrali to nejlepší, co vás v následujících dvou měsících čeká, a co byste si určitě neměli nechat ujít!

7. 11. 19:00 Královna duchů (Malá scéna) – hru známé rakouské autorky Elfriede Jelinek uvede ve Slovákém divadle pražské Studio Rote ve spolupráci s A studio Rubín

11. 11. 19:00 Přelet nad kukaččím hnízdem – nejnovější inscenace režiséra Igora Stránského (více informací naleznete v tomto čísle Časopisu)

12. 11. 19:00 Hostina filosofů (Malá scéna) – scénické čtení u příležitosti 30. výročí sametové revoluce v rámci Festivalu svobody – účinkují herci Slovákého divadla, vstup zdarma

13. 11. 19:00 30 let svobody – debata s dokumentaristou Adamem Drdou a soudcem Vojtěchem Šimíčkem o polistopadovém vývoji demokracie u nás, akce v rámci Festivalu svobody

23. 11. 19:00 Tom na farmě (Malá scéna) – novinka režisérky Terezy Říhové (více informací naleznete v tomto čísle Časopisu)

8. 12. 18:00 Dobročinný bazar a Dobročinný koncert 2019

27. 12. 19:00 Nájemníci – derniéra oblíbené komedie v režii Zdeňka Duška

31. 12. 18:00 1+2=6 (Jeden a dvě je šest) – speciální silvestrovské představení komedie Raye Cooneyho v režii Roberta Bellana

Kde nás můžete sledovat:

facebook

instagram

twitter

youtube